

Volgens Dikkie

Marjolein Veldpape

Volgens Dikkie

Over het leven met jeugdreuma

Bravenewbooks

Inhoud

Wat vooraf ging	5
Samson een bijzonder paard	10
Wilde dromen	13
De kracht van dieren	16
Hoofdstuk 5 Als ik later groot ben	20
Mijn opleiding bij het Centrum voor paardencoaching	23
Moon neemt afscheid	26
Dikkie, mijn verliefdheid	29
Wally weet raad	32
Het gif dat Methotrexaat heet	37
Mijn eerste coachervaring met Dikkie	40
Het lijf en de geest	43
Dit is wat ik bedoelde	45
Volgens Dikkie	47
Loslaten	51
Als één schaap over de dam is	53
De dag nadat ik... zakte voor mijn coachexamen.	56
Soms vergeet ik de pijn	59
De kracht van Lester	61
Lang leve Tweetie	64
In vrijheid	66
De bonte pony die veel te vertellen had	69

Een spiegel voorhouden	72
Geen "zorgboerderij" varkentjes	75
Goedemorgen 477	77
Online biggen	79
Zonder wrijving geen glans	82
Mijn grote liefde	85
Oppassen	88
Op de koffie bij 492	92
Anna	95
Hoera daar zijn de biggen	98
Mopperen op niveau	100
Lieve 9667	103
Slecht nieuws	106
Altijd doorgaan	109
Welkom Sir Hugo	111
Het jochie en het grote paard	115
Biggen knuffelen	118
Dag Karbona	120
Eikeltjes alsjeblieft	125
Hasta mañana	131

Mooie momenten
Die moet je koesteren
En van top tot teen bekijken
Om ze vervolgens te bewaren
Bij je meest waardevolle bezit

Je herrineringen

Copyright © 2018 Marjolein Veldpape
Foto voorzijde omslag Loïs Koelewijn
Binnenwerk Marjolein Veldpape
Omslag ontwerp Marjolein Veldpape
Uitgeverij Bravenewbooks
ISBN 9789402179323
Eerste druk Juli 2018

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Voor overname kunt u zich wenden tot: info@cczw.nl

De verhalen in dit boek zijn gebaseerd op waargebeurde situaties in coachsessies en op en om de boerderij. Om privacy redenen zijn echter alle situaties, zoals ook de namen in de verhalen gefingeerd. Aan de verhalen in dit boek kan op geen enkele manier rechten worden ontleend. Alle rechten behoren toe aan de auteur.

www.bravenewbooks.nl

Hoofdstuk 1

Wat vooraf ging

Er is iets dat ik weer nodig moet gaan doen. Iets waar mensen me vaak naar vroegen nadat ik mijn eerste studie afrondde, maar waar ik liever niet mee bezig ben. Het onderwerp geeft me de rillingen. Het liefste ontloop ik het. Nu ik dit zo vertel, schieten er bij jou als lezer waarschijnlijk allemaal wilde ideeën door het hoofd. Zou ze zich ergens voor schamen? Heeft ze iets ergs gedaan? Of overkwam haar iets gênants? Dat zijn allemaal mogelijkheden, maar nee, het ligt veel gevoeliger dan dat, het is namelijk nadenken.

Nu zal menigeen mij verbaasd aankijken; iedereen denkt toch na? Ja dat is wel zo, en ook ik denk geregeld na, als in, wanneer ga ik koffiedrinken met Pietje of Marietje? Of, wanneer ga ik weer mijn gele auto wassen, wat overigens hoognodig moet. Maar serieus nadenken ga ik uit de weg of beter gezegd, dat doe ik liever helemaal niet. Wanneer ik dan toch, het zij per ongeluk, nadenk over de toekomst, gebeurt het op verjaardagen of tijdens het koffie drinken. Als mensen vragen naar mijn leven, dan vertel ik rustig dat ik drie studies hebt afgerond en de vierde hoop af te ronden binnen een paar maanden. En dan komt de grote vraag; wat ga je dan doen? Als je klaar bent met school?

Slik, daar is die nare vraag weer. Mijn antwoord geef ik in vage termen.

Ja, ik zie dan wel, iets met een leuk boerderijtje met een groot stuk grond, wat kipjes op het erf, geitjes in de voortuin, de paarden en ezels in de achtertuin en twee wol varkentjes die knorrend rondlopen. Ik kan het zo voor je uittekenen. Ja, heel realistisch, zoals je kunt lezen. Het is een vraag die mij aan het denken zet. Wat ga ik hierna doen? Wat wil ik hierna doen?

Een moment dat de grote vraag ineens heel klein wordt, bij alle andere gedachtes die dan door mijn hoofd schieten. In juli hoop ik af te studeren als ondernemer zorgbedrijf. Afgelopen maand haalde ik mijn paardencoach diploma. Wat zou dat een mooi resultaat zijn, twee diploma's in een jaar! Straks vier diploma's op zak, dat kunnen niet veel andere mensen zeggen. Het tovert een lach op mijn gezicht als ik aan mijn diploma's denk. Na hard werken heb ik het voor elkaar. Ik heb bewezen wat andere mensen onmogelijk leek.

Terwijl ik op mijn roze wolk vlieg, schieten er allemaal dingen door mij heen. School is nu voor altijd bijna klaar, dan hoef ik niet meer naar de lessen, geen verplichte uren van huiswerk maken, leren voor toetsen waar ik weinig van ga snappen en geen stage meer. En dat betekent dat mijn tijd op de zorgboerderij snel voorbij is. Weg gaan. Weg gaan van de plek waar ik het zo naar mijn zin heb, daar wil ik niet aan denken. De maatschappij in gaan, en echt werk gaan zoeken. De gedachte alleen al brengt me veel slapeloze nachten. Ik keek er zo naar uit de afgelopen jaren, en ben er nu zo bang voor.

Maar ondanks al die vragen en dilemma's die door me heen zouden moeten razen, gieren er andere dilemma's door me heen. Ik kijk niet ver vooruit, durf ook niet goed dingen vast te leggen voor langere tijd. Er ligt namelijk altijd iemand op de loer die alles doet om mij van mijn dromen af te houden en de boel te saboteren. Ik wil mijn leven op gaan bouwen, vastigheid zoeken en dan is hij er meteen bij. Nu vraag jij je vast af; wie doet nu zoiets? Nou ik ken iemand die je niets gunt, die er alles aan doet je van je dromen weg te houden, iemand die je van het makkelijke pad afduwt, zo de onbegaanbare weg op, met alleen maar obstakels onderweg. Ik stel me voor hoe het zou zijn om hem te vergeten, wat zou er gebeuren als hij niet meer in het middelpunt staat. Dit boek gaat niet over een gewone jongedame van vijftwintig en haar bruine pony. Maar over een zoektocht van een meisje dat een eenhoorn wilde worden naar haar plek in de grote wereld samen met haar reumamonster.

Ik was anderhalf jaar oud toen ik ineens niet meer kon lopen. Mijn enkels waren gezwollen en warm. Ik kon ze niet meer bewegen door de pijn. Voor mijn ouders waren die enkels een groot raadsel en al snel verwezen artsen ons door naar het ziekenhuis in Zwolle. We

gingen van arts naar arts, en vele bloedprikken, ziekenhuisopnames, röntgenfoto's en verschillende medicatie later, stelde de specialist in het toenmalige Academisch ziekenhuis Groningen een diagnose; Juvenile idiopathische artritis, beter bekend als jeugdreuma. Toen begon de ellende pas. Een rolstoel, vele ziekenhuisbezoeken en verschillende medicijnen, waaronder Naproxen, Diclofenac en Methotrexaat, werden ingezet om de reuma de baas te worden.

Dat lukte zo rond mijn zevende jaar. Ik verliet het huis weer zonder rolstoel, en de medicatie kon ik af gaan bouwen. De reuma ging in 'sluimerstand' en vlamde alleen op als we van medicatie wisselden of de medicatie verder afbouwden. Ik had daardoor een normale schooltijd, ondanks de twee jaarlijkse ziekenhuisbezoeken en het gegeven dat ik niet alles mee kon doen tijdens de gymles. Ik ging in het dorp verderop naar de middelbare school en kreeg één van de eerste elektrische fietsen. Een knal paarse Sparta, die me ondersteunde bij het fietsen. Ik ging fietsen weer leuk vinden en 'fietste' vervolgens ook goed door de middelbare school heen, ondanks de reuma.

Ik droomde ervan om met dieren te werken als ik groot was. Als klein meisje zei ik altijd dat paardentrainster worden me geweldig leek. Op school volgde ik de keuzedelen Bloem en dier, en hier merkte ik dat ik de dierverzorging geweldig mooi werk vond. Maar voor mij was het zwaar werk, te zwaar werk.

Dit zorgde ervoor dat ik me ging richten op mijn creatieve kant. Ik koos een opleiding in de richting bloemsierkunst en etaleren. Een opleiding waar ik toch met de natuur bezig was, leerde over kunstgeschiedenis en deed doen wat ik graag wilde, veel schilderen en tekenen. In al die jaren leek de reuma rustig te worden, en te blijven. De reumatoloog zei voorzichtig van dat ik er misschien wel overheen was gegroeid. Af en toe vlamde de reuma even op, maar vaak was een aanpassing van de medicatie voldoende om het weer op te lossen. Veel optimisme, maar juich nooit te vroeg.

Ondertussen zat ik vier jaar op het mbo, mijn eerste diploma had ik op zak en ik was begonnen aan een tweede studie; werkbegeleider zorgbedrijf. Want tijdens de creatieve opleiding begon het buitenleven erg te kriebelen. Ik miste het buiten bezig zijn, ik miste de dieren en ik

zocht meer uitdaging. Ik hoopte die uitdaging te vinden met deze opleiding. Ik liep stage bij verschillende bedrijven en maakte veel mee. De reuma begon in die periode langzaam op te spelen. Het waren kleine dingen, een zere pols als ik te veel deed. Een dikke knie die protesteerde, het waren geen dingen die niet met een beetje rust en goede medicatie opgelost konden worden. En zo wandelde ik ook met gemak door de opleiding als werkbegeleider heen. Ik moest weer kiezen. Wilde ik gaan doorstuderen? Of koos ik ervoor om aan het werk te gaan? Ik had inmiddels twee diploma's op zak en voelde me niet klaar voor de arbeidsmarkt. Ik miste iets, ik miste kennis en wat was nou echt mij?

Ik wilde me verdiepen in paardencoaching en kwam er al snel achter dat veel coach opleidingen hbo-niveau als vooropleiding vroegen. De oplossing: toch maar even mbo-4 gaan doen. Daar had iedereen vraagtekens bij. Zou ik dat niveau wel aankunnen? Wiskundig ben ik niet sterk, en ik zou die twee jaar op mezelf aangewezen zijn met individuele roosters. Het werd hard werken. Ik zag de hele route voor mijn ogen ontstaan, ik moest en zou het halen. Ik wilde stage lopen bij een pensionstal in het Westen van het land. Daar werd paardencoaching ingezet bij de zorgboerderij. En ik wilde zo veel mogelijk leren over ondernemerschap. Zo gezegd zo gedaan. Ik volgde versneld de opleiding ondernemer zorgbedrijf. Na mijn eerste blokstage in het Westen kwam ik terug met veel kennis en ervaringen, en ik had me ingeschreven voor een paardencoach opleiding. Ik wilden gewoon niet langer wachten. Ik overtuigde mijn vader dat het te doen was naast mijn gewone studie. De praktijkdagen vielen in de weekenden. En daarnaast kon ik de tijd die ik besteedde aan mijn coachopleiding zelf inplannen omdat alles grotendeels online was. Hij was om, en ik mocht het gaan doen, zolang mijn schoolwerk er niet onder zou lijden.

Gedurende de week zat ik op drie dagen op school, ik liep een dag stage en daarnaast probeerde ik minstens één tot twee keer per week te coachen. Alles ging fantastisch. Ja, ik had pijn in mijn knie maar probeerde daar niet te veel op te letten. Verder had ik veel wrijving met mijn coach van school, ook dat probeerde ik naast me neer te leggen. Want verder voelde ik me prima en ging het met beide opleidingen de goede kant op. Ik deed waar ik gelukkig van werd. Ik

ging voor mijn laatste stage naar het Westen. Ik had mijn proeve gehaald en mocht voor mijn ontwikkeling de laatste zes weken terug naar de plek waar mijn coach-avontuur was begonnen. Het bleek te mooi om waar te zijn. In de periode daar kreeg ik onverklaarbare pijn in mijn linkerarm. En bij terugkomst bleek al snel dat de reuma weer was opgedoken en keihard toe sloeg. Hij trok mijn stabiele basis waar ik al die tijd aan had gewerkt onder mijn voeten vandaan. Alles veranderde in een klap. Simpele vragen over de toekomst deden er niet meer toe. De toekomst was plotseling ver weg. Ik kwam terug en werd van m'n voeten geblazen, het beetje balans dat ik had, was weg. Ik wist niets meer en vragen over het heden hielden me dagelijks bezig en vlogen als schimmen door mijn gedachten. Hoe moest ik nu verder gaan? Wat betekende deze situatie voor mij? Ineens had het reumamonster mij weer in zijn greep. En dat is waar ons verhaal begint.

Hoofdstuk 2

Samson een bijzonder paard

Als klein meisje reed ik al op de manage bij ons in de buurt, en dat doe ik nog steeds. Eerst reed ik altijd op Maandag, dat hield ik jaren vol. Als meisje reed ik op de pony's. De kleine witte pony Bianco, die liever lui dan moe was. En de eigenwijze haflingers Bella en Shira, twee vriendinnetjes, allebei zo koppig als een tank maar wat een plezier beleefde ik met hen. En dan was er de witte pony Bardolino. Als ik aan hem terugdenk, lijkt hij zo groot als een paard. Hij was altijd chagrijnig, en ik weet ook niet waarom hij mij zo trok. We beleefden onze eerste springwedstrijd samen en daar sprongen we van alles, van allerlei kanten, maar nooit zoals het hoorde.

Ik was als kind behoorlijk lang voor mijn leeftijd en mocht al jong op de grote pony's en paarden rijden. Het eerste paard dat ik bereed was Ceasar. Een groot en stevig bruin paard dat liever stil stond dan aan het werk ging. Mijn voeten kwamen niet eens onder zijn buik uit en hij keek elke minuut achterom om te checken of ik nog op zijn rug zat. En dan was er Heros, ik bracht vele lessen op Heros door. Hij had een heerlijke galop en was altijd werkwillig. En zo kan ik nog even doorgaan, met Saronno, Harrie en één paard dat voor mij altijd heel bijzonder was en is geweest. Hij stond in de rietschuur, in de eerste stal links. Nu ik dit schrijf, verschijnt er een glimlach op mijn gezicht;

Mijn lieve vriendje Samson. Samson was geen knap paard. Hij was eerder, tja, niet zo elegant. Hij was grofgebouwd en had een dikke nek. Zijn moeder was een haflinger en zijn vader een KWPN'er. Dit is een Nederlands paardenras, dat staat voor Koninklijk warmbloed paardenstamboek Nederland. Hij had dan ook de hoogte van een KWPN'er en de bouw van een ouderwetse haflinger; dat zag er dan ook wat vreemd uit. Zijn korte zwarte manen stonden altijd alle